

Maurice Béjart kwam, zag en overwon met zijn *Sacre du Printemps*. Hij had een jaar bij Birgit Cullberg in Zweden gedanst. Zij was van haar kant een leerlinge van Jooss en dat vond ik terug in deze *Sacre*. Béjart is een intelligente man, die veel leest. Dus moet hij de Centraal-Europese school gekend hebben. Hij kende bovendien de voodoo's uit Bali en *The Cage* van Jerome Robbins. Al deze gedachten kwamen op mij af en ik was in zekere zin treurig, omdat hij met dat amalgaam op het juiste moment kwam om de zaal te doen recht vereren.

In mijn ogen was het een koorwerk – zoals de Duitse lekendans er heel wat had voortgebracht, maar dit keer gedanst door *getrainde* dansers. Béjart had de mannelijke danser weer in eer hersteld, zoals destijds de Ballets Russes met hun *Prins Igor* hadden gedaan. Het hele balletcorps had het gevoel dat het niet als decor was gebruikt zoals in menig *ballet blanc*. De danser moest hard werken en het publiek kon dit zien aan hun van zweet druipende lichamen.

Béjart had zijn eigen stijl gevonden en dit moest vast niet makkelijk geweest zijn. Hij was ten slotte immers een produkt van de Franse school, die in de uitdrukking weinig oprecht was en enkel steunde op een klassieke opleiding. De structuur van zijn werken was niet klassiek.

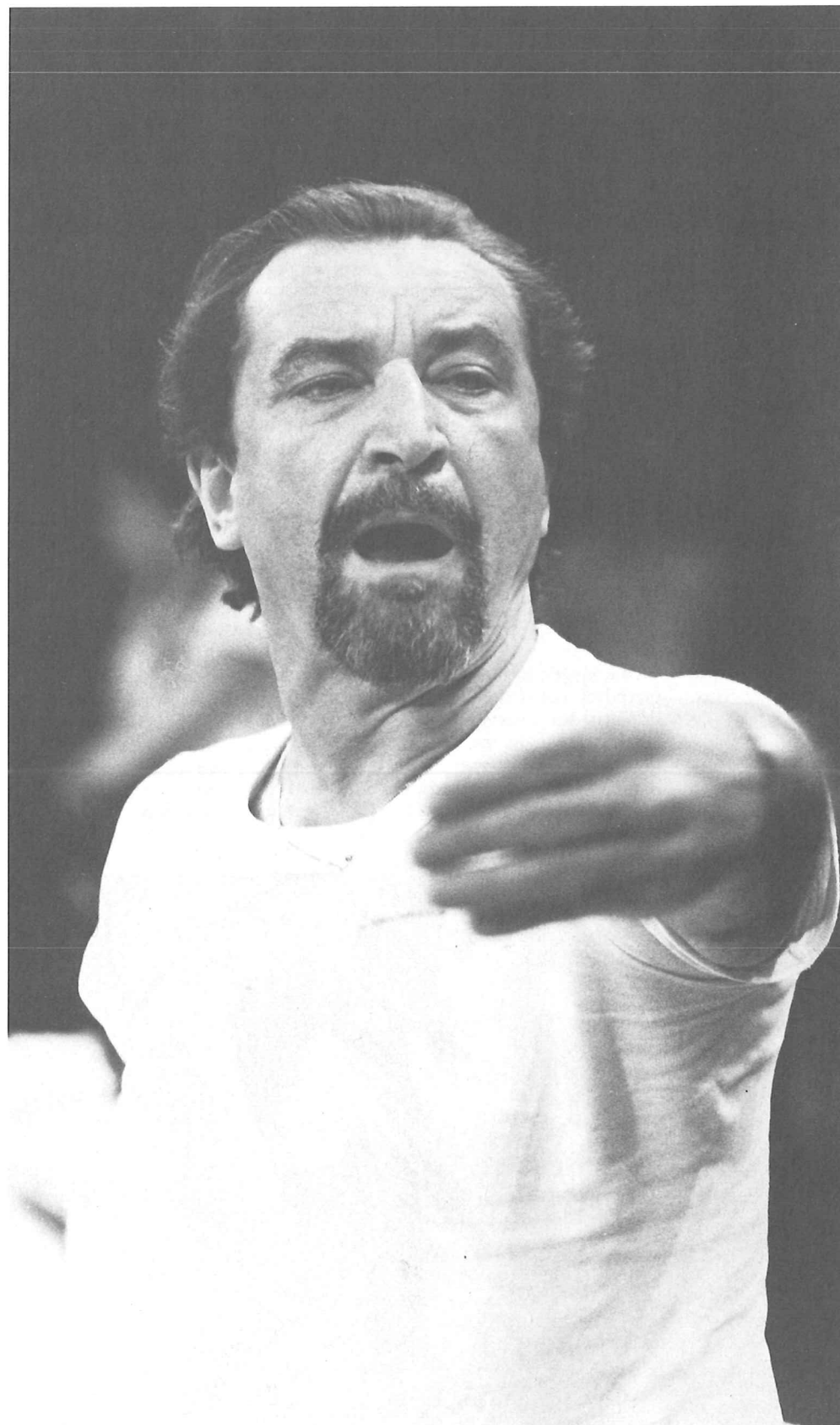
Wat meer was, hij wist het onderste uit zijn dansers te halen en zij gaven zich totaal en met een overgave die aanstekelijk op de zaal overging. Zij waren een macht, vooral de mannen, voor wie hij beter choreografeerde dan voor de vrouwen.

Raadsel

Waarom het Brusselse publiek nu wel positief reageerde op al wat Béjart bracht en minder op de grote en goede prestaties van andere gezelschappen, is voor mij nog steeds een raadsel. Ik kan er zelfs vandaag geen verklaring voor vinden.

Wat de pers betreft, die ging mee. De recensies liegen er niet om. Wie als choreograaf of danser in operaverband werkte, mocht zich gelukkig prijzen dat achteraan in de bespreking, overigens steeds geschreven door een muziekrecensent, melding van zijn werk werd gemaakt. Voor Béjart was dat anders. Met hem kreeg dans aparte recensies, met grote koppen in de kranten, en vele kolommen.

Van de kortere werken ging Béjart vlug over naar de avondvullende spektakels. Wat normaal was voor een choreograaf die alleen meester aan boord wilde blijven, zonder mededingers, en in de tradi-

tie van zijn grote Franse voorgangers "spectacle total" zou gaan brengen. Waren er in deze werken soms langdradigheden – die vind je ook bij Wagner –, dan waren er soms ook zeer geslaagde stukken en blijft het geheel toch boeien. Zijn pas de deux in *Roméo et Juliette* bijvoorbeeld is een synthese van de hele tragische geschiedenis van de Capulets en de Montagu's. Je voelt er

Béjart denken. In zijn vier *Letzte Lieder* is dat minder aanwezig, ondanks het succes dat hij ermee oogstte. Wat niet wegneemt dat het een draagstuk is voor solisten, en mooi om te bekijken.

Béjart bracht het grote publiek naar de arena en het juichte. Andermaal is hier bewezen dat grote zaken in het theater maar mogelijk

Tijdens de generale repetitie voor de laatste productie van Maurice Huisman in de Munt, juni 1981. (foto Gino Zamboni)